

Sygn. akt VI ACa 89/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Jolanta Pyżlak (spr.)

Sędziowie: SA Marcin Łochowski

SO del. Magdalena Sajur - Kordula

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa syndyka masy upadłości M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowa (...) w T.

przeciwko Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 września 2015 r.

sygn. akt IV C 231/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. na rzecz syndyka masy upadłości M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowa (...) w T. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 89/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 stycznia 2014 roku powódka M. S. wniosła o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanego Szpitala (...) w W. na jego rzecz kwoty 127 902,33 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 20 stycznia 2014 roku Sąd Okręgowy nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki kwotę 127 902,3315 złotych z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 5 216 złotych tytułem kosztów procesu albo wniósł w terminie dwóch tygodni sprzeciw.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany Szpital (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa powyżej kwoty 127.861,94 złotych, oznaczenie sposobu wykonania zobowiązania poprzez zapłatę w 8 ratach, jak również nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2014 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie wobec ogłoszenia upadłości likwidacyjnej powódki. W dniu 6 marca 2015 roku postępowanie zostało podjęte z udziałem syndyka powódki.

Wyrokiem z dnia 1 września 2015 roku sygn. akt IV C 231/15 Sąd Okręgowy w Warszawie:

1. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Legnicy w dniu 20 stycznia 2014 roku w całości;
2. zasądził od Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. na rzecz Syndyka Masy Upadłości M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowa (...) w T. – T. R. kwotę 127 861,94 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;
3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądził od Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. na rzecz Syndyka Masy Upadłości M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowa (...) w T. – T. R. kwotę 2.742,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego;
5. nie obciążył pozwanego kosztami procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej:

M. S. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą – Firma Handlowa (...), której przedmiotem była sprzedaż hurtowa wyrobów farmaceutycznych i medycznych. M. S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła ze Szpitalem (...) w W. umowę numer (...) z dnia 8 października 2012 roku; przedmiot umowy stanowiła sprzedaż produktu leczniczego (...); towar miał być dostarczany sukcesywnie w oparciu o zamówienie w terminie 21 dni od przesłania zamówienia; umowa została zawarta na 12 miesięcy; termin zapłaty określono na 100 dni od dnia dostawy i złożenia faktury.

M. S. wywiązała się z dostawy zamówionych towarów, dostarczając je w terminie Szpitalowi (...) w W..

Z tego tytułu sprzedająca wystawiła następujące faktury:

1. numer (...) w dniu 8 lipca 2013 roku na kwotę 43 200 zł,
2. numer (...) w dniu 15 lipca 2013 roku na kwotę 54 000 zł,
3. numer (...) w dniu 23 lipca 2013 roku na kwotę 27 000 zł.

Pismem z dnia 25 września 2014 roku M. S. wezwała Szpital (...) w W. do zapłaty kwoty 125 000,09 zł. Wnioskiem z dnia 15 kwietnia 2014 roku Szpital (...) w W. wniósł o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego świadczenia w kwocie 1.474.929,26 złotych tytułem faktur wystawionych przez M. S.. Wniosek ten został prawomocnie oddalony.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów znajdujących się w agatach sprawy, które nie były w toku procesu kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy wskazał, iż bezsporna w niniejszej sprawie była okoliczność zawarcia pomiędzy stronami umowy, której przedmiotem była sprzedaż towarów farmaceutycznych. Pozwany nie kwestionował nadto wymagalności kwot wynikających z wystawionych przez powoda faktur VAT, jak też ich wysokości. Podnosił jedynie, że faktury zostały dostarczone w innej dacie niż to wskazał powód, i dlatego należność odsetkowa jest mniejsza. Powód tej okoliczności

nie zakwestionował i zaakceptował wyliczenie dokonane przez pozwanego. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy z dnia 8 października 2012 roku zapłata należności z tytułu wykonania umowy miała następować w formie przelewu za każdą dostawę częściową w terminie 100 dni od daty wykonania dostawy i złożenia faktury.

Do dnia dzisiejszego pozwany nie uiścił należności z następujących faktur: numer (...) na łączną kwotę 124.200 złotych. Pozwany nie uiścił także odsetek za opóźnienie od wyżej wskazanych należności. Bezsporne pomiędzy stronami pozostawało, iż na dzień wniesienia pozwu należność powoda wraz odsetkami ustawowymi wynosi 127.861,94 złotych. Taką też kwotę Sąd zasądził w punkcie II wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (punkt III wyroku). Rozstrzygnięcie o odsetkach Sąd Okręgowy oparł na treści przepisu art. 481 k.c.

W ocenie Sądu I instancji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje wpłacenie przez pozwanego kwoty 1.474,929,26 złotych do depozytu sądowego, albowiem wniosek o zezwolenie tejże kwoty do depozytu sądowego został oddalony. Zgodnie z przepisem art. 470 k.c. ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia i zobowiązuje wierzyciela do zwrotu dłużnikowi kosztów złożenia. W niniejszym wypadku w związku z oddaleniem wniosku pozwanego o zezwolenie do złożenia świadczenia do depozytu sądowego, nie powstały skutki związane ze złożeniem sumy pieniężnej do depozytu. Pozwany nadal pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, w związku z czym wierzyciel ma prawo dochodzić odsetek ustawowych, a jego żądania nie można ocenić jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego, tym bardziej, że to pozwany zaniechał podjęcia dalszych czynności zmierzających do zapłaty świadczenia. Nie wystąpił o zwrot wpłaconych do depozytu kwot, by móc je przekazać powodowi.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadny wniosek pozwanego Szpitala (...) w W. o rozłożenie dochodzonej należności głównej na cztery kwartalne raty oraz o nieobciążanie dalszymi odsetkami od tak oznaczonego zobowiązania. Wskazał, iż w myśl art. 320 k.p.c. jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Powyższa regulacja przewiduje więc możliwość rozłożenia na raty zasądzonych w wyroku świadczenia, premiując niejako zobowiązanego poprzez potraktowanie go w sposób bardziej dogodny aniżeli wynikałoby to z przepisów prawa materialnego. Zastosowanie tej regulacji uzależnione jest jednak od zaistnienia „szczególnie uzasadnionego wypadku”, który winien być rozumiany jako brak możliwości spełnienia świadczenia przez dłużnika bez narażenia się na niepowetowane szkody. „Szczególnie uzasadnione przypadki” w rozumieniu art. 320 k.p.c. nie muszą mieć jednak wyjątkowego charakteru. O tym, czy chodziło o „szczególnie uzasadnione przypadki” decydują okoliczności danego wypadku, przy czym o rozłożeniu na raty decyduje stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). Z reguły chodzi tu będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonych świadczenia. Nie można jednak nie brać pod uwagę także sytuacji samego wierzyciela. Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanego stanu faktycznego Sąd I instancji podkreślił, iż pozwany będzie miał możliwość zaspokojenia jednorazowego powoda, po tym jak otrzyma zwrot świadczenia wpłaconego do depozytu sądowego.

O kosztach postępowania zabezpieczającego Sąd orzekł w oparciu o art. 745 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Wskazał, iż w dniu powódka złożyła wniosek o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego w kwocie 2.742,30 złotych, na którą to kwotę składały się opłata stosunkowa od wniosku o zabezpieczenie oraz wydatki gotówkowe (punkt IV wyroku).

Co do pozostałych kosztów procesu, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę trudną sytuację finansową szpitala.

Od powyższego orzeczenia apelację wniosła strona pozwana, zaskarżając wyrok w zakresie pkt III i IV. Podniosła następujące zarzuty:

- naruszenie art. 233§1 k.p.c. polegające na niedopełnieniu przez Sąd I instancji obowiązku pełnego, rzetelnego i wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności pominięcia istotnych

okoliczności faktycznych, że należność objęta przedmiotem sporu została w całości spełniona przez złożenie do depozytu sądowego w sytuacji, gdy wobec zbiegu roszczeń wielu wierzycieli powoda, brak było obiektywnej możliwości prawidłowego ustalenia podmiotu uprawnionego do otrzymania świadczeń;

- naruszenie art. 328§2 k.p.c. oraz art. 693§2 k.p.c. mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na tym, że Sąd I instancji ograniczył się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż złożenie środków do depozytu nie miało znaczenia dla sprawy wobec oddalenia wniosku w tym względzie, choć złożenie wniosku miało miejsce jeszcze przed wyznaczeniem syndyka i było jedynym właściwym rozwiązaniem w tym momencie bez względu na to czy wniosek ten został następnie przyjęty czy też nie;

- naruszenie art. 320 k.p.c. poprzez uznanie że nie zachodzą przesłanki do rozłożenia należności na raty, w okolicznościach w których przesłanki do zastosowania tego przepisu istnieją;

- naruszenie art. 467 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której nie ulega wątpliwości, że istniały przesłanki do złożenia świadczenia do depozytu i złożenie to było skuteczne;

- naruszenie 470 k.c. poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie w sytuacji w której o ważności i skuteczności złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego decyduje fakt istnienia przesłanek ustawowych a nie treść orzeczenia w sprawie złożenia do depozytu;

- naruszenie art. 481 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której istniały przesłanki do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu, a każdy dzień pociągał za sobą dodatkowe koszty w postaci odsetek, co narażało pozwanego na szkodę;

- naruszenie art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji w której pomimo spełnienia świadczenia przez pozwanego do depozytu sądowego Sąd wydał wyrok zasądający świadczenie, przy czym lojalna postawa pozwanego nie może być pomijana, a szpital nie może być karany za to, że złożył środki do depozytu w sytuacji gdy wiele podmiotów dopominało się o te środki, a szpital jako dysponent środków publicznych nie mógł ryzykować negatywnych konsekwencji w tym względzie.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przez pominięcie okoliczności, iż szpital nie miał innego wyjścia jak dokonać zapłaty na rachunek depozytowy sądu.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części zasądzającej i oddalenie powództwa w tej części oraz odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami postępowania zabezpieczającego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów procesu.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za własne, jak i co do zasady prawidłowej oceny prawnej.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 233§1 k.p.c. należy wskazać, iż podniesienie takiego zarzutu wymaga wykazania jakie dowody zostały ocenione przez Sąd wbrew zasadom wskazanym w tym przepisie. Samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu pozwanego odpowiada rzeczywistości, nie jest więc wystarczające. Konieczne jest bowiem wykazanie, że sąd w ocenie poszczególnych dowodów uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Apelacja nie precyzuje jakie dowody zostały ocenione wbrew treści ww. przepisu.

Sąd pierwszej instancji nie kwestionował twierdzeń pozwanego, iż należność objęta przedmiotem sporu została wpłacona do depozytu sądowego, że pozwany ma trudną sytuację finansową, ani że wykonuje szczególnie istotne z punktu widzenia interesu publicznego zadania, uznał przedstawione przez pozwanego dowody za wiarygodne, wobec czego zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. jest bezpodstawny, podobnie jak i zarzut błędów w ustaleniach faktycznych w tym zakresie. Natomiast kwestia czy ta wpłata spowodowała zwolnienie się przez pozwanego ze zobowiązania wobec powoda jest oceną prawną, a nie oceną dowodów czy błędem w ustaleniach faktycznych.

Wbrew zarzutom apelacji uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zawiera wszystkie wymagane treścią art. 328§1 k.p.c. elementy, tj. wskazanie faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i dowodów którym odmówił wiary i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarzut naruszenia art. 320 k.p.c. przez nierozłożenie należności na raty jest sprzeczny z twierdzeniami powoda, iż należność została skutecznie uiszczona przez złożenie do depozytu i zobowiązanie wygasło, jak i wnioskami apelacji, w których pozwany wnosi o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa. Jeżeli należność została według pozwanego spłacona, to wniosek o zastosowanie art. 320 k.p.c. jest bezprzedmiotowy. Natomiast uznając, iż złożenie do depozytu nie spowodowało wygaśnięcia zobowiązania, należy stwierdzić, iż zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że pozwany posiada w tym depozycie środki, aby powodowi zapłacić dochodzoną należność.

Zgodnie z treścią art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Taki ograniczony zakres badania sprawy przez sąd powoduje, że wydanie postanowienia zezwalającego na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie przesądza, że rzeczywiście istniały wskazane we wniosku okoliczności faktyczne, a tylko przesądza, że jeżeli okoliczności te rzeczywiście miałyby miejsce, to złożenie do depozytu byłoby ważne w rozumieniu art. 470 k.c. W konsekwencji dłużnik powołujący się w procesie na skutek z art. 470 k.c. jest obowiązany w tym procesie udowodnić, że w chwili składania przedmiotu świadczenia do depozytu istniały okoliczności z art. 467 k.c., czyniące to złożenie ważnym. Złożenie do depozytu nie jest celem samym w sobie; chodzi o to, by dłużnik mógł się zwolnić ze zobowiązania, gdy - z różnych przyczyn - spełnienie świadczenia do rąk wierzyciela nie jest możliwe. „Ważne” złożenie do depozytu, w rozumieniu art. 470 k.c., jest równoznaczne ze spełnieniem świadczenia, bo wprawdzie dłużnik nie może świadczyć do rąk wierzyciela, ale ten ostatni może swój interes zaspokoić, odbierając przedmiot świadczenia z depozytu. Cel ten nie może być osiągnięty, jeśli wierzyciel nie został do odbioru świadczenia upoważniony przez sąd (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 24 listopada 2015r. VI ACa 926/15 LEX nr 2026419).

Jednak w niniejszej sprawie nie tylko Sąd oddalający wniosek pozwanego o złożenie do depozytu uznał, iż brak jest przesłanek do takiego złożenia, ale również w niniejszym procesie nie wskazano okoliczności pozwalających uznać takie złożenie za skuteczne. Jak wynika z twierdzeń apelacji, do pozwanego wpłynęły zajęcia przedmiotowej wierzytelności od różnych komorników. W takiej sytuacji faktycznie szpital nie był uprawniony do rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji, bowiem jest to wyłącznie problem komorników, rozstrzygany na podstawie art. 773¹ k.p.c. Szpital winien był postąpić zgodnie ze swoimi obowiązkami wynikającymi z treści pierwszego zajęcia, winien był wpłacić należność komornikowi, który pierwszy dokonał zajęcia, a pozostałych powiadomić o tym fakcie.

Jeżeli również wierzyciele powódki wszczęli egzekucję z wierzytelności przysługującej powódce od pozwanego szpitala, to postępowanie szpitala powinno być zgodne z jego obowiązkami wynikającymi z przepisów prawa tj. art. 896 k.p.c., który bardzo wyraźnie reguluje obowiązki dłużnika wierzytelności w przypadku zbiegu egzekucji. Niewątpliwie pozwany otrzymał pouczenie o treści ww. przepisów od komornika. Zgodnie z przepisami obowiązującymi w 2014r., kiedy to szpital wpłacił należność do depozytu: wraz z zajęciem wierzytelności komornik zwywał dłużnika, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie o stanie wierzytelności (art. 896 § 2 w zw. z art. 760).

W oświadczeniu stanowiącym wypełnienie tego obowiązku dłużnik zajętej wierzytelności powinien wyjaśnić, czy i w jakiej wysokości przysługuje dłużnikowi egzekwowanemu zajęta wierzytelność, czy też odmawia jej zapłaty, a jeżeli tak, to z jakiej przyczyny (art. 896 § 2). Nie wyczerpywało to skutków procesowych i powinnośc poddłużnika wynikających z zajęcia. W zależności od okoliczności treść złożonego oświadczenia powinna zawierać informację, czy inne osoby roszczą sobie prawa do wierzytelności lub jej części (art. 379 § 1 k.c.), czy i ewentualnie w jakim sądzie lub przed jakim organem toczy się lub toczyła się sprawa o zajęta wierzytelność oraz czy i o jakie roszczenia została skierowana do zajętej wierzytelności egzekucja przez innych wierzycieli. Natomiast przewidziana w tym przepisie (wg stanu prawnego na 2014r.) możliwość wpłacenia środków poniższych do depozytu sądowego nie dotyczyła tej sytuacji.

Orzecznictwo wyróżniało wówczas – na gruncie postępowania cywilnego – dwie grupy depozytów sądowych. Do pierwszej należały depozyty składane w oparciu o podstawę uregulowaną w art. 467 k.c. i w art. 692–693 k.p.c. Druga grupa to depozyty składane i pozostawione dla celów postępowania egzekucyjnego przewidzianych w art. 808, art. 852 § 1 i 2, art. 862 § 1, art. 881 § 1, art. 1024 § 1 pkt 4, art. 1029 § 1, art. 1033 § 1 i art. 1042 k.p.c. O złożeniu do depozytu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym decydował komornik, a nie dłużnik (por. wyrok SN z 1 grudnia 2004r. IV CK 203/04 LEX Nr 1607506). W niniejszej sprawie, z załączonych dokumentów wynika, iż pozwany wpłacił należność do depozytu sądowego nie na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym, lecz na podstawie art. 467 k.c. i art. 692 i nast. k.p.c., jednak złożenie w tym trybie nie wypełniło skutku z art. 470 k.c. W ramach niniejszego procesu pozwany nie wykazał, że istniała wówczas uzasadniona wątpliwość kto jest wierzycielem. Do akt niniejszej sprawy nie złożono poza wnioskiem o złożenie do depozytu sądowego żadnych dokumentów potwierdzających istnienie sporu co do tego, kto jest wierzycielem. Sama informacja o kilku zajęciach komorniczych tego nie uzasadniała, bowiem jak wyżej wskazano - zbieg egzekucji jest rozstrzygany na podstawie odrębnych przepisów. Powód do chwili obecnej nie może odebrać świadczenia z depozytu (k. 215), a zatem nie można uznać, aby wpłacenie tej kwoty na rachunek sądu spowodowało wykonanie zobowiązania ze skutkami z art. 470 k.c.

Skoro nie nastąpiła skuteczna zapłata, to tym samym nie można uznać, aby przestały biec odsetki za opóźnienie. Brak jest podstawy prawnej do zwolnienia pozwanego z obowiązku uiszczenia odsetek od nie uiszczonej w terminie należności. Art. 481§1 k.c., ani art. 482 k.c. nie dają Sądowi takiej możliwości. Jedyłą taką podstawę mógłby stanowić art. 5 k.c., ale w niniejszej sprawie nie można uznać, aby powód czynił ze swego prawa użytek, który byłby sprzeczny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa czy zasadami współżycia społecznego. Powód ma prawo dochodzić zapłaty za wykonaną umowę. To raczej pozwany, który przerzuca na dostawców koszty swojego funkcjonowania, łamie zasady współżycia społecznego.

Jak wiadomo sądowi z innych procesów - pozwany notorycznie nie wykonuje terminowo swoich zobowiązań, choć wcześniej umawia się z dostawcami na określony termin wykonania zobowiązania. Sytuacja pozwanego nie jest zatem żadną sytuacją szczególną i wyjątkową. Jest to notoryczne postępowanie szpitala. Takie postępowanie prowadzi do przerzucenia na dostawców znacznej części kosztów funkcjonowania publicznej opieki zdrowotnej, w wielu przypadkach - tak jak w niniejszej sprawie - prowadzi nawet do ich upadłości, co jest niedopuszczalne. Jeżeli strona notorycznie łamie ustalone zasady uczciwego obrotu, to nie może powoływać się na zasady współżycia społecznego licząc na zwolnienie z konsekwencji niewykonywania swoich zobowiązań. Same kłopoty finansowe szpitala, które mają charakter stały a nie przejściowy, nie mogą stanowić podstawy do zwolnienia go z obowiązku terminowego wykonywania zaciągniętych zobowiązań. Brak jest również podstaw do zwolnienia szpitala z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania zabezpieczającego na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze iż to m.in. postępowanie pozwanego szpitala i jego nietrafne decyzje do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu doprowadziło powoda do upadłości.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 i 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 461 t.j.).

--	--